ప్రతిబింబాలు

శ్రీ [illegible]పురపు [illegible]మచంద్రం

పెద్దకథ

"[illegible]ట్టు వచ్చింది బాబూ! — "

మాధవ్ నౌకరు చేతిలోంచి రెండు క[illegible] అందుకున్నాడు అందులో ఒకటి గు[illegible] లోవుంది కవరుమీది అడ్రస్ ము[illegible] కోవలాగ వుంది ఆత్రుతగా కవరు తెరిచాడు గులాబిరంగు కవరులోంచి నీలి రం[illegible] తం బయటపడింది అక్షరాల వెం[illegible] [illegible]వ్ కళ్లు పరుగులుతీశాయి

'[illegible]

[illegible] క్షేమంగా వున్నావని తలుస్తాను [illegible] అమ్మా, నాన్నా, నేనూ బాగానే వు[illegible]

[illegible] ఆదివారం మెయిల్లో వస్తు న్నా [illegible]ఎందుకో నీకు యిప్పుడు చెప్పను మిగి[illegible] [illegible]విషయాలు సమక్షంలోనే

ఉత్తరం సకాలంలో అంది — నీకు రా[illegible] [illegible]స్తే — ఆదివారం మెయిలుకి వచ్చి [illegible] చేసుకో

ఇక ఉంటాను "

— వసంత

తన కళ్లను తానే నమ్మలేనట్లు మళ్లీ మళ్లీ ఉత్తరం చదవసాగాడు మాధవ్ చిట్ట చివరకి ఎలాగో నమ్మకానికి వచ్చాడు

'వసంత వస్తుంది ఐదారురోజులలో'

అలా అనుకునేసరికి అతనికి ఆనందం కలిగింది

హృదయంలో తీయని ఊహలు చెల రేగడం మొదలుపెట్టాయి

ఆశలు హఠాత్తుగా తీవెలు సాచుకో సాగాయి

రెండవ ఉత్తరం తెరవనేలేదు వసంత ఉత్తరంలో పడి సర్వమూ మరచిపోయాడు

వసంత చాలా అందమైన అమ్మాయి

ఎంత అందమైనదంటే — మొట్టమొదట ఆమెను చూడగానే ప్రేమించకుండా వుండ లేకపోయాడు మాధవ్

ఐస్‌క్రీమ్ స్టాల్ దగ్గర ఐన పరిచయం—గ్రీటింగ్స్ పంపుకోడం వరకూ పెరిగింది తరువాత — యిద్దరూ బీచ్‌కీ, షికార్లకీ — సినిమాలకీ తిరిగేవారు అలా యిద్దరూ దగ్గిర దగ్గరయ్యారు

వసంతవి విశాల నేత్రాలు!

ఆమె కనుపాపలలో తన ప్రతిబింబం చూసుకుంటూ — శాశ్వతంగా అలాగే వుండి పోవాలని ఆశలు పెంచుకున్నాడు మాధవ్ వసంత తనని ప్రేమిస్తూందన్న నిండు నమ్మకంలోనే గడిపాడు ఆమె ప్రవర్తన కూడా అతని ఊహలను బలపరిచేటట్లే వుండేది

చిలిపి అల్లరి సినిమాలకి రావడం షికార్లు యివన్నీ ఒక అబ్బాయీ మరో అమ్మాయీ—వీళ్లమధ్య జరిగితే— ఆ తతంగం అంతా ప్రేమ అనుకోడంలో తప్పు ఏముం టుంది? అందులోనూ — యిద్దరూ పెళ్లి

కాని పిల్లలు వాళ్ళమధ్య ప్రేమ పుట్టకుండా ఎలా వుండగలదు ?

మాధవ్‌కి ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్స్ వచ్చాయి— శాపంలాగ

ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చేద్దామన్నంత ఉద్రేకమూ కోపమూ వచ్చాయి కాని — అంతలోనే వివేకం అడ్డుపడింది

"డియర్ మాధవ్ ఈ రోజుల్లో ఉద్యోగం వదిలెయ్యడం చాలా సులభమైన పనే కాదనను రాజీనామా కాగితం సంతకం చేసెయ్యడానికి క్షణం చాలు కాని — మళ్లీ ఇటువంటి హోదాకల ఉద్యోగం లభించాలంటే ఎంత ఘోర తపస్సు చెయ్యాలో తెలుసా ? ఉత్తరాయణం దక్షిణాయనం అబ్బో ! నీతరంకాదు నీ క్వాలిఫికేషన్స్‌కి యిప్పుడు ఎల్ డి క్లర్కు పోస్టుకూడా రాదు చేదుగా వున్నా యిదే నిజం కనుక ఉద్యోగం వదిలేసి — జీవితాంతమూ పశ్చాత్తాపపడే అవసరం కల్పించుకోకు నీకు వెనక పెద్ద ఆస్తికూడా ఏమీలేదు ఇది జీవితం తెలుగు సినిమా కాదు ఇలా ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చెయ్యగానే మరో ఉద్యోగం— ఇంతకంటె అద్భుతమైనది నిన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చి నీ మెడలో పూలహారం వేసెయ్యడానికి ఇది కనీసం తెలుగు నవలయినా కాదు బొత్తిగా జీవితం అందుచేత తెలివిగా ప్రవర్తించు తెలుగు సినిమా హీరో వేషాలు మానెయ్ బుద్ధికి పని కల్పించు"

"నేను వసంతని వదలలేను ఆమెని చాలా ప్రేమించాను"

'నీ ప్రేమ ఎంతో చెప్పమనలేదు వసంతని ప్రేమించవద్దనీ అనలేదు"

"వసంతని వదిలి నేనుండలేను—"

"ఉద్యోగం వదలి అసలే ఉండలేవు ఇది తెలుసుకోమనే నేను మొత్తుకుంటున్నది ఉద్యోగం లేని అబ్బాయిని ఏ వసంతా ప్రేమించదు తెలుసుకో"

మాధవ్‌కి 'వివేకం' మీద పట్టలేనంత కోపం వచ్చింది

కోపం — అవధిమీరితే మనిషి బలహీనుడైపోతాడు సదరు బలహీనతలో "వివేకం, నీకు హాట్సాఫ్ నన్నేం చెయ్యమంటావో చెప్పు" అని సరండరయిపోయాడు

వివేకం ఆ శాల్తీవంక జాలిగా చూసి — భారంగా నవ్వి — బాధగా అంది "ప్రేమలో పడి మతి పూర్తిగా పోగొట్టేసుకున్నావు ఇప్పుడు నిన్ను చూస్తూంటే మతిలేని మాధవ్ అనిపిస్తోందంటే నమ్ము సరే ఉడుక్కోకు తారకమంత్రం చెబుతాను—" అని — సస్పెన్స్‌కోసం కొంచం సైలెన్స్ పాటించి — ఆనక వివేకం మెల్లగా అంది "మై డియర్ మాధవ్ ప్రేమ తాలూకు దశలు తెలుసా ?"

"అంటే ?"

"ప్రేమతాలూకు వివిధ దశలు అంటే అది పుట్టడం పెరగడం వగైరాలు"

"గుడ్డు, లార్వా, ప్యూపా యిమగో అలాగా ?"

"ఆఁ అవన్నీ సీతాకోకచిలుక పాఠంలోవి మరి — ప్రేమదశలు ?"

"ప్రేమ — సినిమాహాలులోనో, కాలేజీ కాంపస్‌లోనో, ఐస్ పార్లర్‌లోనో అలాగ పుడుతుంది అనంతరం — కాఫీ హోటళ్లలోనూ, బీచిల్లోనూ, సినిమాల్లోనూ తిరిగి తిరిగి పెద్దదౌతుంది"

"తరువాత ?"

బుర్ర గోక్కున్నాడు మాధవ్ జుట్టు పీక్కునేవాడేకాని—హిప్పీస్టయిలు చెదిరిపోతుందేమో అని మానేశాడు

"పోనీ — నేను చెప్పేదా ?"

"ఊఁ" పాఠం రాని మొద్దబ్బాయిలా ఊఁకొట్టాడు

"పెరిగిన ప్రేమ — విరిగిపోతుంది అంటే — ప్రేమ రూపాంతరం చెందుతుందన్నమాట ప్రేమ — పెళ్లిగా అయినా కావొచ్చు లేదా భగ్నప్రేమ—వురపు పిచ్చి అలాగ అయినా ఐపోతుంది."

"అయ్యో !"

"భయపడకు ప్రేమగతి అంతే, పెరిగిన ప్రేమ పెళ్లిగానో, పిచ్చిగానో పరిణమించక తప్పదు"

"ఐతే — నేను వసంతని పెళ్లి చేసుకుంటాను"

"వెల్‌సెడ్ ! అదీ తక్షణ కర్తవ్యం చేతనయితే వసంతని నీదాన్ని చేసుకో అంతే కాని నీ ఉద్యోగాన్ని పరాయిదాన్ని చేసుకుని పశ్చాత్తాప పడకు ఇదే నేను చెప్పే మాట"

"థాంక్యూ ఇక నిష్క్రమించు"

వివేకం వెళ్లిపోగానే ముఖం కడుక్కుని — ట్రిమ్‌గా తయారై — వాచీ చూసుకున్నాడు మాధవ్

ఐదుకి—పదినిముషాలు మాత్రమే తక్కువ

టాక్సీలో 'లవర్స్ కార్నర్' చేరుకున్నాడు

అక్కడ — వసంత తనకోసం ఎదురు చూడటంలేదని తెలుసుకునేసరికి ఒక్కసారి కొంచం కోపం వచ్చి అంతలోనే అంతర్ధానం ఐపోయింది

ప్రేమించుకున్నాక వంతులేమిటి ?

ఇద్దరిలో ఎవరో ఒకరు రెండవవారికోసం నిరీక్షించాలికదా ? వసంత తనకోసం ఎన్ని సార్లు నిరీక్షించిందో? (వట్టిదే నువ్వెప్పుడూ ఆమె కటువంటి పరిస్థితి కలిగించలేదు చెప్పిన టైముకి ముందే వచ్చేవాడివి — అని అంతరాత్మ అన్న మాటలు వినిపించుకోలేదు) ఈసారి తను వసంత కోసం నిరీక్షిస్తూ — విరహంలోని మాధుర్యం అనుభవిస్తాడు మేక్ హే వైల్ ద సన్ షైన్స్ వసంత యిచ్చిన యీ అవకాశాన్నిప్పుడే వినియోగించుకోవాలి రేపు — అంటే — వసంతతో పెళ్లి అయ్యాక యిటువంటి నిరీక్షణలూ, విరహాలూ — వాటి మాధుర్యమూ లభించవు కదా ?

పది నిముషాల అనంతరం — వసంత వచ్చింది

ఎలా ?

దివినుండి భువికి దిగివచ్చిన దేవతలా

మాధవ్ చేయి అందించాడు

అతని ప్రక్కన — యిసుకలో కూర్చుంది

"మిరపకాయబజ్జీలు రాలేదూ యింకా ?"

మాధవ్ మనస్సు కష్టపడింది అది దాచుకుని — వెర్రి నవ్వొకటి నవ్వేసి —

"రాలేదు వసంతా నేనే వచ్చా"

ప్రారంభం!

1848లో జరిగిన ఫ్రెంచి 'విప్లవం' రోజుల మాట వీధిలో ఆవేశంగా అరుచుకుంటూ ఒక గుంపు వెళ్లిపోతోంది, ఎంతో వేగంగా జెండార్మ్‌లు (రక్షక భటులు) వెనకపరుగెడుతున్న వ్యక్తిని పట్టుకున్నారు

"వదలండి! వదలండి !" అని అరిచాడు వె ప వ్య

"ఎవర్నువ్వు? అది చెప్పు ముందు!" అన్నారు రక్షక భటులు

"నేను వాళ్లనాయకుడినండీ ! వాళ్ల వెంట లేకపోతే ఎట్లా ? వదలండి !" అని మొర పెట్టుకున్నాడు ఆవ్యక్తి

ప్రతిబింబాలు

''మిరపకాయబజ్జీలు '' గొణిగింది వసంత

''ఇంకెంతకాలం వసంతా ? మనం రోజూ మిరపకాయబజ్జీలు తింటూ కాలం గడిపే తరుణం ఆట్టే దూరంలో లేదు ''

''బార్ నుంచి వచ్చావా ?''

''ఉహూఁ నేను నిజమే చెబుతున్నాను వసంతా! నే న్నిన్ను ప్రేమించాను పెళ్లి చేసేసుకుంటానంతే ''

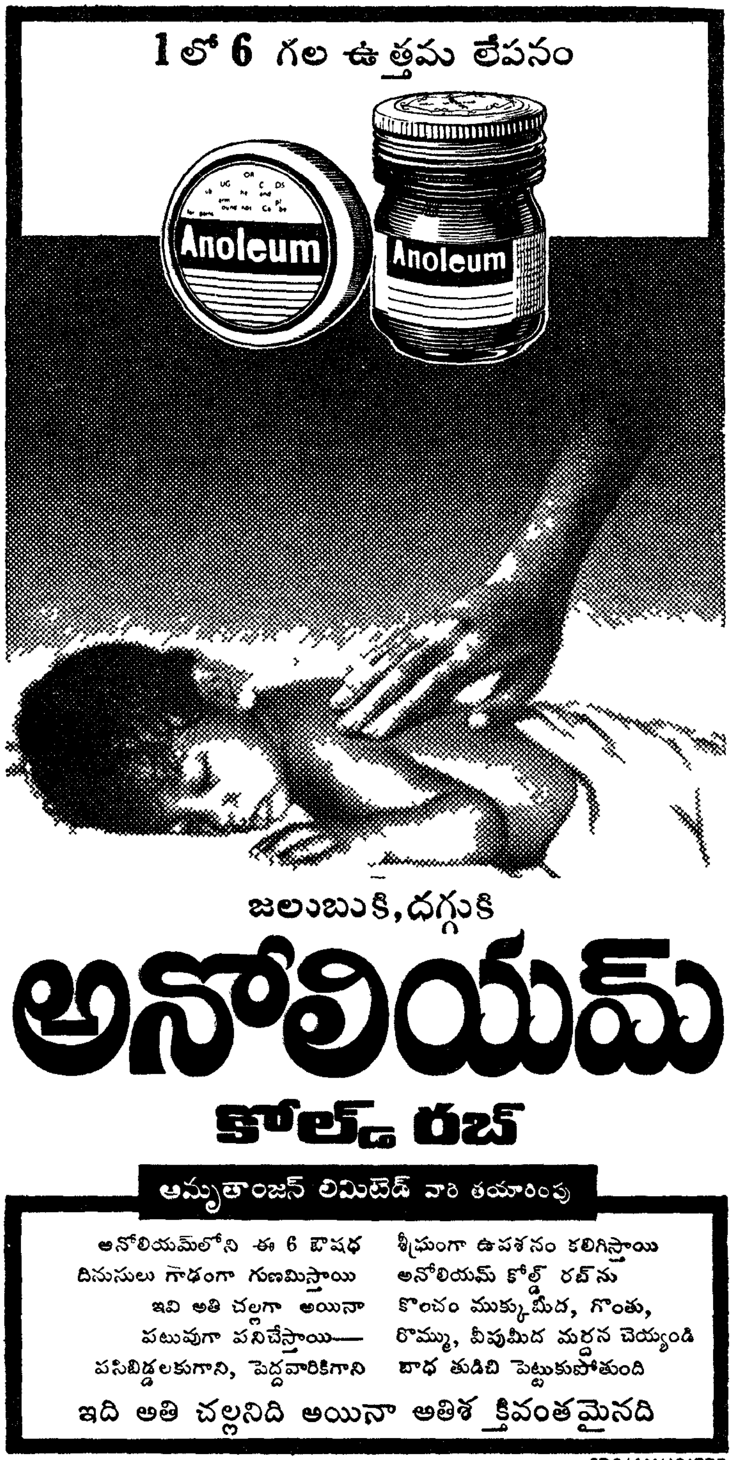

వసంత ఆశ్చర్యంగా చూసింది

మెల్లగా నవ్వేసింది ''మా అక్కయ్య ''

''ప్లీజ్ ఇప్పుడింకెవరిగురించీ మాట్లాడకు '' బ్రతిమాలాడు మాధవ్

''మరి — మా డాడీ మమ్మీ—''

''ప్లీస్, ప్లీస్ ''

''నోనో అమ్మా నాన్నల అనుమతి లేనిదే — ఐ కాంట్ ''

''మరి — మన ప్రేమకు వాళ్ల కన్‌సెంట్ తీసుకున్నావా ?''

''ప్రేమ వేరు, పెళ్లి వేరు ''

''మనది ప్రేమేనా ?''

''నేను నాగురించే చెప్పగలను నీగురించి నేను చెప్పలేను ''

''బలేగా మాట్లాడతావ్ వసంతా! పోన్లే నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను

''నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా ?''

''సారీ ప్రేమంటే నాకు తెలీదు ''

''నిజంగా ?''

''బోలెడు నిజంగా ''

''మరి నీకేం తెలుసు ?''

''సరదాగా తిరగడం స్నేహం చెయ్యడం అంతే ''

''ప్రేమ గురించి ఒక యించి అయినా తెలియదూ ?''

''మిల్లిమీటరయినా తెలియదు ''

హతవిధీ అనుకున్నాడు మాధవ్

ఈ వసంత అందమైన బంగారుబొమ్మే కాని — వొట్టి అల్లరిపిల్ల గడుసుపిల్ల ముళ్లపూడి కథల్లోదివి — గడుసుమీరిపోయిన అమ్మాయి ప్రేమించక ప్రేమించక యిటువంటి అమ్మాయిని ప్రేమించాడేం తను ? ఇంతకీ వసంత డైలాగుల వెనుక భావం — అమాయకత్వమా ? అతి గడుసుతనమా ? ఎందుకిలా ఐంది ?

తేరుకుని అడిగాడు మాధవ్ ''ఒకటి చెప్పు వసంతా! నేన్నిన్ను పెళ్లిచేసుకుంటాననుకో ''

''నేన్నిన్ను చేసుకోనుగా ?'' నవ్వేసింది వసంత

బుజ్జగించాడు మాధవ్ ''కొంచెం సేపు పెంకితనం మానేసి బుద్ధిగా వుండవూ వసంతా ? నాకు ట్రాన్స్ఫర్ ఐపోయింది అందుచేత నేను వెళ్లిపోవాలి—''

''వెళ్లు నిన్నెవరు వొద్దన్నారు ?''

''నీమీది ప్రేమ నన్ను వెళ్లొద్దం

ఢూంది అందుచేత నేనేం చేద్దామను కుంటున్నానో తెలుసా ''

''ఉహూఁ తెలియదు—''

''నిన్ను పెళ్లిచేసుకుని నాతో తీసుకు పోతాను—''

''డాడీ ఒప్పుకోరుగా ''

''నేను వొప్పిస్తానుగా ''

''సరే ''

''రేపు సాయంత్రం మీా యింటికివచ్చి నేను మీా డాడీతో అన్నీ మాట్లాడతాను ''

''నాతో ఏం మాట్లాడవా ?''

''ఉహూఁ నువ్వొట్టి అల్లరమ్మాయివి ''

వసంత — మూతి సున్నాలాచుట్టి వెక్కిరించింది

మర్నాడు మాధవ్ వసంత యింటికి వెళ్లాడు

''రావోయ్ నీగురించి వసంత అంతా చెప్పింది ''

సిగ్గుపడిపోయాడు మాధవ్

''సారీ వసంతకు ఓ అక్కయ్య ఉంది పేరు అరుణ ఉండు పరిచయం చేస్తాను అమ్మా అరుణా!'' పిలిచారు రంగస్వామి

అరుణ వచ్చింది

మాధవ్ తన కళ్లని నమ్మలేకపో**యా**డు

అక్కచెల్లెళ్లలో అంత దగ్గరి పోలిక యింటాయని అంత త్వరగా నమ్మలేక పోయాడు

తరువాత కొంచం మాటలు జరిగాయి నాటి సారాంశం ఏమిటంటే వసంతకి ఇప్పుడప్పుడే పెళ్లి చెయ్యరు **ముం**దు అరుణ వివాహం జరగాలి అరుణకి సంబంధాలు చూస్తున్నారు మాధవ్‌కి యిష్టమయితే అరుణని చేసుకోవచ్చు

''వసంతనయితే కానీ కట్నంలేకుండా చేసుకుంటాను '' అన్నాడు మాధవ్

''కట్నం తీసుకుని అరుణనే చేసుకో—'' నవ్వారు రంగస్వామి ''వసంతమీాద చాలా ఆశలున్నాయి మాకు దానికి చదువు బాగా వస్తుంది తెలివైన అమ్మాయి పెళ్లిచేసి దాని భవిష్యత్తు భగ్నంచేయడం ఇష్టం లేదు ''

''పెళ్లి చెయ్యడం — భవిష్యత్తు భగ్నం చెయ్యడమా ?''

''ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో అది చాలా నిజం ''

''మరి—వసంతకి ఏనాటికీ పెళ్లిచేయరా?''

''వసంత పెళ్లి **మేము** చెయ్యం అదే చేసుకుంటుంది అంతవరకూ చదివిస్తాం **అరుణ తరహా** వేరు వైవాహిక వ్యవస్థ**లో** **యిముడగలదు** వసంత ఇంకా ఎదగని అమ్మాయి ''

''ఒకవేళ వసంతే ఇప్పుడు నన్ను పెళ్లి చేసుకుంటానని అంటే ?''

''అనదు ''

''అంటే ?''

''దాని మాటే నెగ్గుతుంది ''

హుషారులో ఈల వెయ్యబోయి — ఆగి— నాలిక కరిచేసుకున్నాడు మాధవ్ వసంతతో మాట్లాడే అవకాశం యిమ్మని ఆయన నడిగేటంతలో రంగస్వామే అన్నారు ''మేడమీాదకు వెళ్లు అక్కడ వసంత వుంది '' ఆయన

''మా తాతగారు గుర్రప్పుస్వారీ, కత్తియుద్ధం చేసేవారట''

''ఎందుకూ''

''ఎందుకేవిటి—ఆయన మాళవదేశపు మహారాజు''

నోటినుంచి ఆమాట రావడం తడవుగా — తడవకి రెండేసి మెట్లెక్కుతూ మేడమీాద వసంత గది చేరుకున్నాడు మాధవ్

ఐదునిముషాలు

సరిగ్గా ఐదు నిముషాలలో — మాధవ్ డైలమాలో పడిపోయాడు టుబి ఆర్ నాట్ టుబి అన్న క్లిష్ట పరిస్థితి నిర్దయగా ఎదురైంది

ఐదు నిముషాల మాటలు ఏం చెప్పాయంటే — వసంతతో తన పెళ్లి జరగదు వసంత ఎమ్మే పూర్తిచేశాకకాని పెళ్లిగురించి ఆలోచించదు ఇంతవరకు మాధవ్‌తో — స్నేహంతప్ప ప్రేమ ఎంతమాత్రమూ కాదు చేసుకోదల్చుకుంటే అరుణని చేసుకోడం, లేదా గుడ్‌బై చెప్పి విశాఖపట్నం వెళ్లిపోవడం అంతే

అరుణని చేసుకోవడమా ? మానడమా ?

టు బి ఆర్ నాట్ టు బి ?

అరుణని చేసుకోడంవల్ల కలిగే లాభనష్టాలను బేరీజు వేసుకోవాలనిపించి — వివేకాన్ని శరణువేడాడు మాధవ్

వివేకం అతనికిలా చెప్పింది

''చూడు మాధవ్, నువ్వు వసంతని ప్రేమించావు వసంత నిన్ను ప్రేమించలేదు— అది ట్రాజెడీ అరుణ — వసంతలాగే ఉంటుంది పైగా అరుణని నువ్వు పెళ్లి చేసుకుందుకు అవకాశం ఉంది ఇది — గుడ్డిలో మెల్ల వసంతే కావాలనుకుంటే నువ్వు నిరీక్షించాలి ఎంతకాలం అన్నది ఎవరూ చెప్పలేరు ఆ నిరీక్షణలో జీవితం అంతా గడచిపోయినా గడచిపోవచ్చు వసంత నిన్ను ప్రేమించలేదు భవిష్యత్తు**లో** ప్రేమిస్తుందన్న భరోసా ఏ కోశానా లేదు ఇక పోతే — అరుణ నిన్ను ప్రేమించకపోయినా — పెళ్లికి అంగీకరించింది ఊఁ అంటే నీదౌతుంది అరుణ ప్లస్ ఐదువేల కట్నం — వసంత కోసం అంతులేని నిరీక్షణ రెండింటిలో ఏది అన్నది తేల్చుకోవాలి పరుగెత్తి పాలు త్రాగేకన్నా నిలబడి నీళ్లు త్రాగడం మేలంటారు పెద్దలు పరుగెత్తినా పాలు దొరుకుతాయన్న గ్యారంటీలేదు తరువాత — అరుణ, వసంత దాదాపు ఒక్కలాగే ఉంటారు అరుణ ప్లస్ ఐదువేలు నిశ్చయంగా వసంతకంటె బెటరే నేను ఆదర్శాలు మాట్లాడ్డం లేదు లౌకికం చెప్తున్నాను **ముఖం** చిట్లించకు

మరొక్కమాట ప్రేమ అనేది జీవితంలో ఉండేదికాదు జీవితంలో యిమడదు కూడా పంజరంలో చిలకలాగ — ప్రేమ అనేది నవలలలోనూ, సినిమాల్లోనూ బంధించబడి ఉంది అది జీవితంలోకి రావడం అతి కష్టం తాజ్‌మహల్‌ని పెరట్లో ఉంచడం ఏమంత సమంజసం ?

అందుచేత — ప్రేమని మరచిపో పెళ్లి అనేదానిలో ఆకర్షణ లేకపోవచ్చునేమోకాని సుఖాలు చాలా ఉన్నాయి కొన్ని సుఖాలు ఏకరువు పెడతాను — నువ్వు ఆలోచించి ఉండవవి ఆఫీసుకి పోయేటప్పుడూ, వచ్చేటప్పుడూ తాళాల బాధ ఉండదు తాళాల గుత్తి బరువుకి జేబులు చిరిగిపోవు పెళ్ళామనేది ఒకటుంటే ఊడిపోయిన బొత్తా

ములు కుట్టిపెడుతుంది నీ దగ్గరకి కాఫీ వస్తుంది — నువ్వు కాఫీ దగ్గరకి పోనవసరం లేకుండా కాస్త మంచి భోజనం దొరుకుతుంది — ఏ వేళకి యిల్లు చేరినా

చెప్పనివీ — చెప్పకూడనివీ యింకా చాలా ఉన్నాయనుకో లవి — అనుభవంమీద తెలుసుకుందువుగాని

మరొక్క నిజంగా — ఒక్కటే విషయంలే భయపడకు బోరుతున్నానని పెళ్లి చేసుకున్నంత మాత్రాన ప్రేమించకూడదని ఎక్కడాలేదు పెళ్లి చేసుకుని ప్రేమించడం మజాగా ఉంటుంది రిస్క్‌లేని వ్యవహారం ందుచేత — నా సలహా ఏమిటంటే—అరుణని ముందు పెళ్లి చేసుకుని — తరవాత ప్రేమించడం ప్రారంభించు వసంతని ప్రేమించి — పెళ్లి చేసుకోలేకపోయావు అరుణని పెళ్లి చేసుకుని ప్రేమించు పెళ్లి చేసేసుకుంటే ప్రేమించలేకపోయినా ఆట్టే చింతలేదు అసలు — పెళ్ళాన్ని ప్రేమించడంలో చాలా థ్రిల్ ఉంటుందట

నేను చెప్పవలసిన మాట చెప్పాను ఇక ని యిష్టం ''

ప్ర తి బిం బా లు

వివేకం వెళ్లిపోయింది

టెలిఫోన్ రింగయింది

ఆలోచనల నుంచి బయటపడి — వెళ్లి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు మాధవ్

''హలో మాధవ్ ?''

''యస్ —''

''నేను రావ్‌ని ఏమిటి విశేషాలు ?''

''చాలా పెద్ద విశేషం ''

''ఏమిటి ?''

''వసంత వస్తూంది ఉహుం రాబోతూంది ''

''ఎప్పుడు ?''

''ఐదారు రోజుల్లో — ''

''గుడ్ న్యూస్ ఉండు నేను బయలుదేరి వస్తున్నాను —''

పది నిముషాలలో వచ్చాడు రావ్

వస్తూనే మాధవ్ భుజం తట్టి — ''కంగ్రాట్యులేషన్స్ గుడ్‌లక్ '' అన్నాడు

మాధవ్ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు

''షేక్స్పియరు ముఖం వెయ్యకు నిజంగా నువ్వు లక్కీఫెలోవి మనం కొంచం సెలబ్రేట్ చేసుకుందాం '' అంటు లేచి కప్‌బోర్డు తెరచి — బాటిలూ గ్లాసులూ పైకి తీశాడు

ఒక రౌండ్ అయ్యాక — అప్పుడన్నాడు రావ్ ''వసంత ఎందుకు వస్తూందో తెలుసా మాధవ్ ?''

''ఉహుం ''

''ఉత్తరంలో వ్రాయలేదూ ?''

''లేదు ''

''ఏదీ ఉత్తరం ? సీక్రెట్స్ ఏమీ లేకపోతే ''

''వసంతకీ నాకూ మధ్య సీక్రెట్స్ వుంటే—నా జీవితం ఇలా ఎందుకుంటుంది ?''

''ఫర్‌గెటిట్ మాధవ్ ఫర్‌గెటిట్ ''

మాధవ్ అందించిన లెటర్ తీసుకుని చదివాడు రావ్

ఉత్తరం చదివిన మరుక్షణం అతని ముఖం వికసించింది

''గుడ్‌లక్ నిజంగా నువ్వు అదృష్టవంతుడివే ''

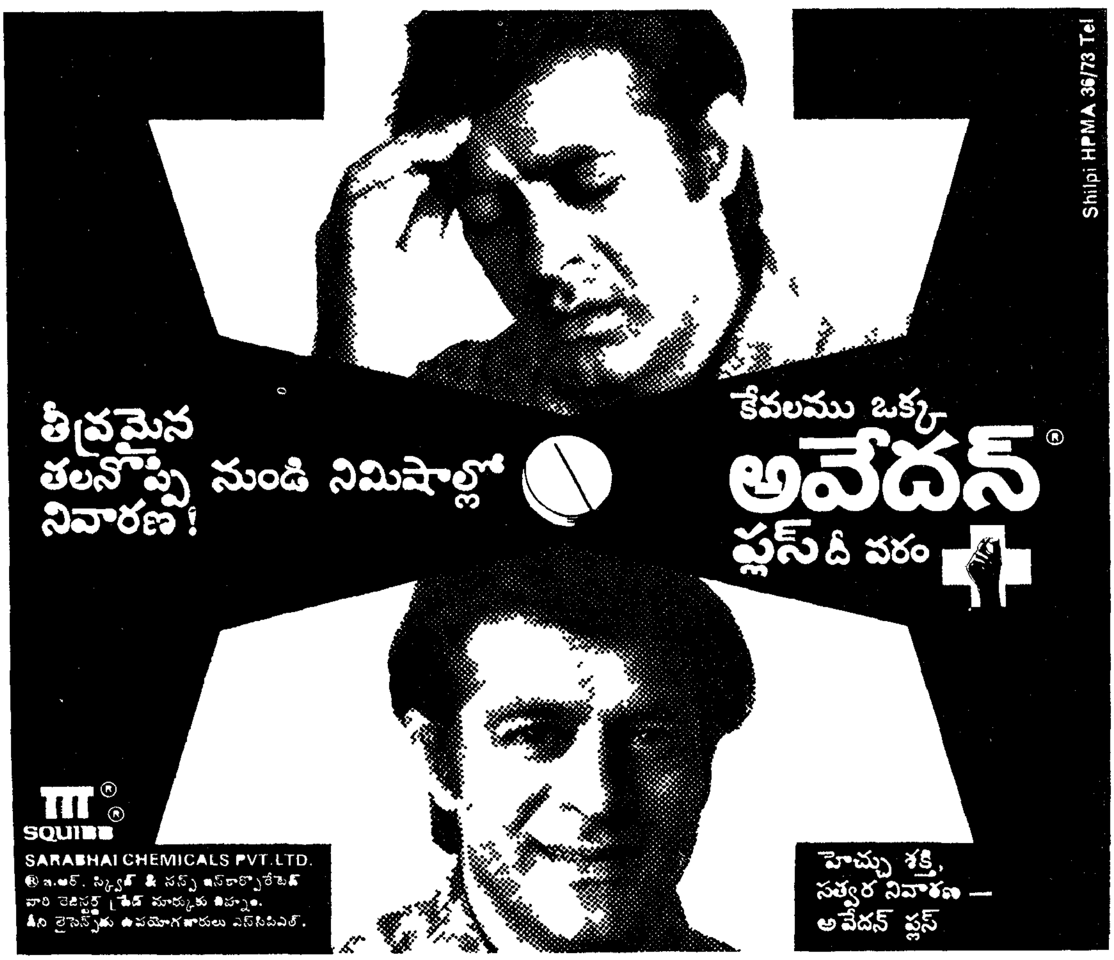

"నాకేమీ అర్థంకావటంలేదు"

"వసంత నిన్ను ప్రేమిస్తూంది!"

త్రుళ్లిపడ్డాడు మాధవ్ "నిజంగా? నిజమేనా?" ఆశగా, ఆరాటంగా అడిగాడు

"ఆ ఉత్తరంలో ఆ మాట ఎక్కడా లేదే? నాలుగుసార్లు చదివాను"

"ఎన్నిసార్లు చదివినా వుండదు మైడియర్ మాధవ్ పంక్తులు చదివితే చాలదు పంక్తుల మధ్యకూడా చదవాలి ఐమీన్ రీడింగ్ బిట్వీన్ ద లైన్స్ అప్పుడే ఎదుటిమనిషి హృదయం అర్థం ఔతుంది"

"ప్లీజ్ సూటిగా చెప్పు"

"నిజం ఎప్పుడూ చెప్పబడదు అర్థం చేసుకోబడుతుందంతే వసంత తెలివైనది పోస్టుగ్రాడ్యుయేట్ కదా?"

"ఔను"

"అందుకే నువ్వు చాలా జాగ్రత్తగా ప్రవర్తించాలి మొదట వసంత విషయంలో చాలా తప్పు చేశావు"

"తప్పు చేశానా!"

"తప్పే చేశావ్ డేర్ చెయ్యనిదే డయమండ్స్ దొరకవు రిస్క్ చెయ్యనిదే లైఫ్ వుండదు ఆనాడు నువ్వు అరుణని కాదని వసంతకోసం నిరీక్షించివుంటే—"

"ఇలా జరిగేదికాదు—" బారంగా అన్నాడు మాధవ్

"ఫర్ గెటిట్ మాధవ్ ఫర్ గెటిట్ వసంత అమ్మాయే అయినా సెంటిమెంట్లంటే కిట్టవు"

"ఎలా మరచిపోయేది రావ్? ఎలా మరచిపోయేది? గతం అంతా నాకు కళ్ల ముందు కట్టినట్లు కనిపిస్తూంటే ఎలా మరచిపోమంటావు? నాతరంకాదు—"

రెండవ రౌండ్ పూర్తయింది

చీకటిపడి కొంచం సేపే ఐనా — ఆ గదిలో లైటు వేసుకోకపోవడాన అర్థరాత్రిలాగే వుంది

కుర్చీ వెనక్కి జేరబడి — కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు మాధవ్ అతని కంటికి కనిపిస్తున్న దృశ్యం అస్పష్టంగా అలికేసినట్లుంది స్కాచ్ విస్కీ అతని మెదడుని కలవరపెడుతూ పాత సంగతులని పైకి తెస్తూంటే — కళ్లు మూసుకున్నాడు మాధవ్

(ఇంకా వుంది)

డాక్టర్ సలహాలు!

డా॥ కె. వెంకటేశ్వరరావు

వి సీతారామమ్మ—మదరాసు 1

నాకు చాలా సం॥గా తలనొప్పి వస్తున్నది ఇది ఒక వైపువనే ఉంటున్నది నొప్పి ఎక్కువ అయినప్పుడు చేతుల కాళ్ళు కొంకర్లు పోతాయి ఇప్పుడు కీళ్ళవాతం కూడా వచ్చింది

* ఈ లక్షణాలు రుమటాయిడ్ "ఆర్త్రైటిస్"ను సూచిస్తున్నాయి ఈ లక్షణములు వున్నప్పుడు "మిల్లికార్టిన్"— 5' మిల్లిగ్రాములు మాత్రలు రోజుకి రెండు, 'ట్రయాక్టిన్' మాత్రలు రోజుకి రెండు వాడితే గుణంకనపడవచ్చును ఈలా కొంతకాలం విడువకుండా వాడాలి మధ్యమధ్యలో వైద్యులకు చూపించకోవటం అవసరం

పి రాజశేఖర్—కొండాపురం

నా వయస్సు 19 సం॥ చాలా బలహీనముగా వున్నాను ముఖము మీద వెంట్రుకలు రాలేదు నా తోటి వారందరికీ గడ్డము వచ్చింది

* కొందరికి స్త్రీ, పురుష లక్షణాలు సరి అయిన వ్యవధిలోగాక, ఆలస్యంగా రావటం జరుగుతుంది అయినా మీరు, ఇంజక్షన్ డ్యూరాబోలిన్ 25 మి గ్రా 15 రోజులకొకసారిగా రెండు నెలలు వేయించుకొంటే ఫలితం కనిపిస్తుంది

ఈ ఇంజక్షను తీసుకున్నంతకాలం, పాలు గ్రుడ్లు తీసుకోవటం వ్యాయామం చేయటం అవసరం

వి మల్లిఖార్జునరావు—మంగళూరు—3

మా అబ్బాయికి 8 సం॥ 4 సం॥ క్రితం పోలియోవచ్చి ఎడమ చేయి సన్నబడింది 2 సం॥గా ఆహారం తిన్న గంటకి వాంతి చేసుకుంటున్నాడు

* పోలియో వచ్చిన భాగానికి "ఫిజియోతెరపి" చేయించాలి పోలియో రావటానికి ప్రస్తుతపు వాంతులకి సంబంధము లేదు

ఆహారం ఇచ్చే అరగంటముందు— "ఎమిడాక్సిన్" ఒక మాత్రయివ్వండి ఆహారం ముందర కొన్ని రోజులు ద్రవరూపంలో యిచ్చి కొంచెం కొంచెంగా ఘన పదార్థాలు ఇవ్వండి

ఇ గోపీనాథ్—పెరవలి

నా వయస్సు 26 సం॥ వివాహమై 4వ సం॥ అయినది నోటవెంట రక్తము పడుతుంటే డాక్టర్లకి చూపించాను "టి బి" అన్నారు వాకు పోవటంలేదు ఏదో విధంగా నా భార్యపై నిందలు మోపి, నా బాధ నుంచి విముక్తి చెయ్యాలనుకుంటున్నాను మీ సలహా ఏమిటి?

* నా సలహా వెంటనే "మెంటల్ హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళమని" లేక పోతే ఏమిటి? టి బి వచ్చినప్పుడు— దాచవలసిన అవసరం ఎందుకు? ప్రస్తుతం మనదేశంలో నూటికి ఇద్దరికి ఈరోగం వున్నది మీలోని లోపం కప్పిపుచ్చి మీ భార్యమీద నిందమోపనెంచటం మీలో పిరికి తనాన్ని సూచిస్తున్నది

టి బి వచ్చినప్పుడు ఆర్థిక సోమతుతో పనిలేదు ఈ వ్యాధి వున్నవారికి వుచిత వైద్య సౌకర్యం అన్ని కేంద్రాలలోను దొరుకుతుంది ఇది గవర్నమెంటు ఆర్డర్ మీరు దీమాగా అడిగి వైద్యసౌకర్యం పొందవచ్చును (నోట్లో నాలుక వుంటే!)

కె శ్యామలీల—చిన ఓగిరాల

మా అమ్మమ్మగారికి 5 నెలల నుంచి భోజనము చేసిన తర్వాత కడుపు వుబ్బరించి తెరలు తెరలుగా నెప్పివస్తున్నది ఒకపూట మాత్రమే తిన్నా కూడా అరుగుట లేద

* రోగి మీ అమ్మమ్మగారు అంటున్నారు గనుక వయస్సు వూహించుకోవాల్సి వస్తున్నది ఆ పెద్ద వయస్సులో—ఇలాంటి లక్షణాలు వున్న వారికి "క్యాన్సర్" వున్నదా లేదా అని తీర్మానించాలి ఒకవేళ వున్నాగూడా అనవసరంగా వైద్యం చేసి ఆమెను బాధపెట్టడంమినహా, ఇతరత్రా మళ్ళీ మామూలుగా ఎలా వుండగలరు? నా అభిప్రాయం ప్రకారం, తాత్కాలిక వుపశమనం మాత్రం సరిపోతుంది అంతగా కవాలనుకుంటే బేరియమ్‌మీల్ ఎక్సరే—చెస్ట్ ఎక్స్‌రేతీయించి వైద్యులకు చూపించి వారి సలహా ప్రకారం చెయ్యండి

కడియాల శకుంతల—గుడివాడ

'కాంటాక్టు లెన్సు" గురించి తెలుపగోరుతున్నాను

* దృష్టిలోపంవున్నవారికి కళ్ళజోడు వాడటానికి బదులుగా (వాడటానికి ఇష్టంలేని మనుషులకు) ఈ కాంటాక్టు లెన్సులు కంటి గుడ్డు ముందరభాగంలో అమరుస్తారు

కొన్ని రోజులు అలవాటుపడ్డ తర్వాత తమంతట తామే వీటి అమర్చుకో గలుగుతారు ఇది ద్రవరూపంలో వుంటుంది కాటుక పెట్టుకున్నట్లుగా పెట్టుకోవాలి

ఇది వాడటం వల్ల కొందరికి కళ్ళమంటలు, నీళ్ళు కారటం జరుగుతుంది అయినా దృష్టిలోపంవున్నవారు కళ్ళజోడు మరి ముఖానికి తగినట్లుగా అమర్చుకుంటే—సిగ్గు పడాల్సిన అవసరం ఏమున్నది? ●

ప్రతిబింబాలు

— ఇచ్ఛాపురపు రామచంద్రం

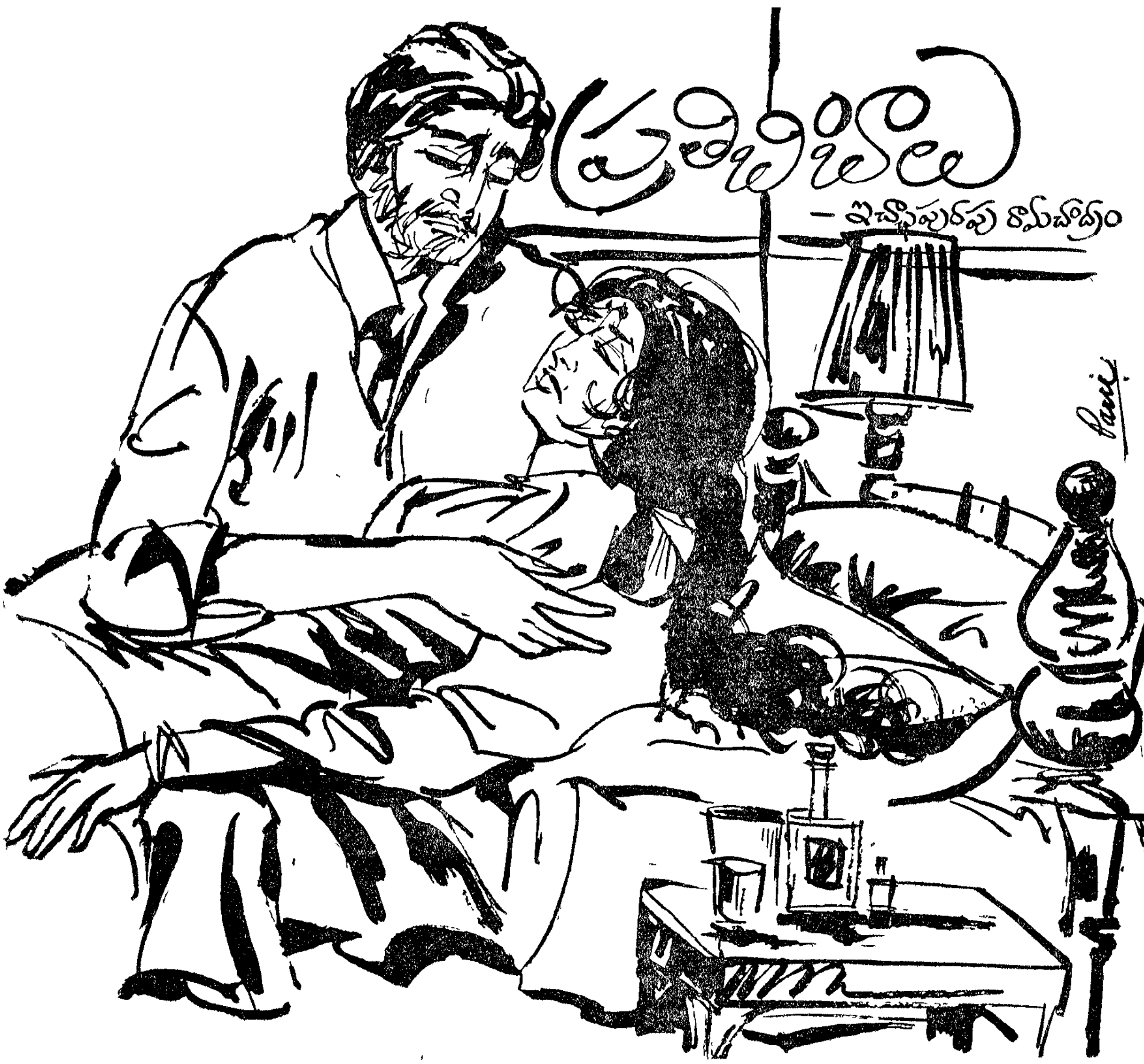

(గత సంచిక తరువాయి)

అరుణతో పెళ్ళి జరిగిపోయింది మాధవ్‌కి.

వెంటనే మాధవ్ వెంట వచ్చింది అరుణ.

కొత్త కాపురం ఎంతో ఆనందంగా లేక పోయినా — లోటు కూడా ఏమీలేదు. అరుణ అతన్ని నిండు మనసుతో చేసుకోలేదు. వసంత అతన్ని ప్రేమించినా. మానినా, మాధవ్ మాత్రం ఆమెని ప్రేమించాడు. అది నిజం. తల్లిదండ్రుల మాట కాదనలేక తల వంచ వలసి వచ్చింది. మరొక అమ్మాయిని — ఆమె తన చెల్లెలే కావచ్చు — ప్రేమించిన అబ్బాయిని పెళ్ళి చేసుకోవలసి వచ్చినందుకు స్త్రీ సహజంగా కొంత అసంతృప్తి అనుభవించింది అరుణ. ఎంత దాచుకున్నా — నిర్లిప్తత బయటపడకుండానూ ఉండలేదు.

మాధవ్ కూడా వసంతను మరచిపోలేక పోయాడు — అరుణని చేసుకున్నా. మామ గారి నుంచి ఉత్తరం వస్తే చాలు వసంత విశేషాలేమయినా ఉన్నాయేమో అని చూసే వాడు. ఏడాదికోసారి వసంత, మాధవులు కలుసుకునేవారు. బావ అన్న చనువుతో వసంత వ్యవహరించేది మాధవ్ కూడా ఆమె వుంటే హుషారుగా ఉండేవాడు.

ఇక్కడ అరుణ అపార్థం చేసుకునేది. మాధవ్ వసంతతో చిలిపిగా ప్రవర్తించడం ఆమెకు నచ్చేదికాదు. అటువంటి సన్నివేశాలకి తావివ్వకుండా ఉండేందుకు శాయశక్తులా ప్రయత్నించేది.

పుట్టింటికి వెళ్ళేదికాదు. వాళ్ళని ఆహ్వానించేది కాదు.

అరుణ కలలు విరిగి ముక్కలయ్యాయి. ఉదాసీనంగా గడవసాగింది జీవితం. మాధవ్ ఏంచేసినా అపరాధంలాగే కనిపించేదామె కళ్ళకి. అసంతృప్తి నిండిన జీవితం ఐపోయిందామెకి.

రెండు మూడేళ్ళకి ఆమె ఆరోగ్యం చాలా దెబ్బతింది.

మాధవ్ ఆమెను చాలామంది డాక్టర్ల వద్దకు తీసుకువెళ్ళాడు. కాని — ఎవరూ ఏమీ చెయ్యలేకపోయారు. వైద్య శాస్త్రంలో మన శ్శాంతినివ్వగలిగే టానిక్ కానీ, మనోవేదనని నిర్మూలించగలిగే ఇంజెక్షన్లు గానీ యింకా కనిపెట్టలేదు. అందుచేత అరుణ అనారోగ్యం అలాగే ఉండిపోయింది.

మాధవ్ బాధపడటం మినహా ఏమీ చెయ్యలేకపోయాడు.

అరుణని వెర్రిగా ప్రేమించలేకపోయినా — ఆమెపట్ల అనాదరణ ఏమీలేదు. ఎటొచ్చీ

అతనామె హృదయంలోకి తొంగిచూసే ప్రయత్నాలు చెయ్యలేదు. అలా చెయ్యాలని అతని మెదడుకి తట్టలేదు.

ఒక చీకటిరాత్రి ... అరుణ అతన్ని దగ్గరగా పిలిచింది.

మాధవ్ ఆనందంగా ఆమెని సమీపించాడు.

అతని చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని —

"జరిగినదేదో జరిగిపోయింది. మళ్లీ అటువంటి పొరపాటు జరగకుండా చూసుకోండి. నాకు శెలవు యివ్వండి—" అంది అరుణ కన్నీళ్లతో.

"ఏమిటి అరుణా నువ్వనేది?" భయంగా చూశాడు మాధవ్.

"నాకీజీవితం వద్దు. నేను చచ్చిపోతాను."

"అరుణా!—" బాధగా అరిచాడు మాధవ్. "నేను తప్పు చేశానా ?"

"లేదు. నేనే తప్పుచేశాను. ఇప్పుడవన్నీ దేనికి ? ఈ చివరి క్షణాలలో గతం తవ్వుకుని లాభమేమీ లేదు. మాధవ్... మీరు వసంతని చేసుకోండి. ఈపాటికి వసంత కూడా అన్నీ తెలుసుకుని ఉంటుంది "

అరుణ చనిపోయింది—మాధవ్ చేతులలో.

అతను దుఃఖం పట్టలేకపోయాడు. పశ్చాత్తాపం అతన్ని దహించి వేయసాగింది. అరుణని—చేతులారా చంపుకున్నాడా తను ?

ఆమెపట్ల అన్యాయంగా ప్రవర్తించాడా ?

అరుణని ప్రేమించలేదు. నిజమే. కాని—ఆమెను ద్వేషించలేదు. అదికూడా నిజమే. అరుణ తననెందుకర్థం చేసుకోలేక పోయింది? ఎందుకింత కఠినంగా శిక్షించింది?

పట్టలేని దుఃఖంలో మిగిలిపోయాడు మాధవ్.

వసంతా, వాళ్లమ్మా నాన్నా వచ్చారు.

ఏడ్పు ఆపుకోలేకపోయాడు మాధవ్.

ముఖ్యంగా—వాళ్ల సానుభూతివచనాలు... అవి మరీ బాధించాయి.

నేరస్తుడేమో అని తనబాధ. వాళ్లు తనని నిర్దోషి అనుకున్నారు !

వసంత ముఖం చూడలేకపోయాడు తను. వసంత కోసం తను అరుణ మరణాన్ని కోరుకున్నాడా ? అంత అల్పుడూ రాక్షసుడూ కాగలడా తను ? ఛి ! ఛీ ! !

మనసు విప్పి మాట్లాడుకో గలిగింది ఒక్క రావ్‌తోనే.

జరిగినదంతా అతనికి చెప్పేశాడు హృదయం కొంత తేలిక పడినట్లయింది.

వసంతని చూడటానికి భయం వేసేదా రోజుల్లో. అరుణ తనని వెంటాడుతున్నట్లే ఉండేది. వాళ్లు వెళ్లి పోయేవరకూ వసంత ముఖం చూడకుండా తప్పించుకున్నాడు.

తరువాత...ఇంకేముంది ?

నిర్లిప్తత నిండిన జీవితం.

దుర్భరంగా గడవ సాగింది కాలం.

వసంత ఎమ్మే ఐపోయింది. వాళ్ల నాన్నగారు ఉత్తరం వ్రాశారు. మామూలు సానుభూతితో పాటు వారి ఉత్తరంలో మరొక సూచన కూడా ఉంది. వసంత యిక చదవనందట. పెళ్లిచేసుకునే ఉద్దేశం కలిగినట్లు అనుమానం. కనుక—వసంతని అంగీకరింపజేసే ప్రయత్నాలు సాగించడం మంచిదని. తద్వారా సంబంధ బాంధవ్యాలు మళ్లీ కొనసాగుతాయని.

ఆ ఉత్తరం రావ్‌కి చూపించాడు మాధవ్.

"ఆయన వ్రాసింది అక్షరాలా నిజం. చాలా సమంజసంగా వ్రాశారు"అన్నాడు.

"కాని...వసంత... ?"

"వసంత నిన్ను అంగీకరిస్తుందేమో!—" ఆశాభావం వెలిబుచ్చాడు రావ్. "ఆనాటి చిలిపితనం యిప్పుడు ఉండదు. ఎదిగిన వ్యక్తి కనుక పరిస్థితులు అర్థం చేసుకోగలదని ఆశించవచ్చు".

"థాంక్స్—" అన్నాడు మాధవ్.

అరుణ చనిపోయాక జీవితం చాలా దుస్సహం ఐపోయింది. ఒంటరితనం దుర్భరం ఐంది.

అరుణ చనిపోయిన మరుసటి దినంనుంచే మళ్లీ పెళ్లి చేసుకోమని బంధువులూ మిత్రులూ పోరుతున్నారు. వారి మాటలు వినిపించుకోలేదు. పెళ్లంటూ చేసుకుంటె వసంతనే చేసుకోవాలి. అది అతని నిశ్చయం. కాని—వసంత మీద ఎన్ని ఆశలు ఉన్నాయో, అన్ని భయాలూ ఉన్నాయి. ఎగిరిపడే కెరటం లాటి అమ్మాయి వసంత. ఆమెకోసం నిరీక్షణలో కూడా అంతులేని సుఖం ఉంది.

ఇప్పుడు అవకాశం వచ్చింది.

వసంత—ఎమ్మే సైకాలజీ. ఇక చదవదు. అందుచేత పెళ్లి చేసుకునే మూడ్‌వచ్చి ఉంటుంది. అరుణ కోరిక కూడా తను వసంతని చేసుకోవాలనే. అందుచేత వసంత కోసం తను ప్రయత్నించడంలో తప్పేమీ ఉండదు. తను సఫలుడైతే తనతోపాటు అరుణ ఆత్మకి కూడా శాంతి లభిస్తుంది.

ఈ సారి వసంతతో చాలా జాగ్రత్తగా ప్రవర్తించాలి. తెలివిగా బిహేవ్ చెయ్యాలి. ఆమెను ఆకర్షించాలి. ఎలాగయినా ఆమె హృదయాన్ని పొందాలి. అపురూపమయిన ఆ వరం కోసం ఎంత కఠోర తపస్సు చేస్తే ఏం ?

౮

మూడో రౌండ్ కూడా ఐంది.

మెల్లగా అన్నాడు రావ్. "మాధవ్, నీ కొక విషయం చెప్పాలి. వసంత రాబోతూంది కనుక—నువ్వా విషయం తప్పకుండా తెలుసుకోవాలి."

"ఏమిటది ?"

"కొంచం బాధాకరమైన విషయమే. ఐనా తప్పదు. ఒక్కసారి—క్షమించు-నీకు గతం గుర్తు చేస్తాను."

"చెప్పు, నేను మరచిపోగల్గితే కద ?"

"అదే చెప్పేది. గతం తాలూకు నీడలని చెరిపేసుకుని హృదయాన్ని స్వచ్ఛంగా ఉంచుకుని సిద్ధంగా ఉండాలి. వసంత కోసం—"

ఆత్రుతగా చూశాడు మాధవ్.

"అరుణ చనిపోయిన రోజులవి. నువ్వు దుఃఖంలో పూర్తిగా మునిగిపోయి ఉన్నావు. వసంతా వాళ్లూ వచ్చారు. వసంతని కన్నెత్తి చూడలేదు. పలకరించనయినా పలకరించ లేదు—"

"సారీ—"

"వసంత ఫీలింగ్స్ దెబ్బతిన్నాయి."

"ఆ !—"

"అవును. వసంత నిన్ను అలా ఎక్స్‌పెక్ట్ చెయ్యలేదు."

"రావ్ !—"

"ఏమందో తెలుసా ? విపరీతంగా మూవ్ ఐపోవడం తనకి నచ్చదట. అది వట్టి సెంటిమెంట్ ఆట !"

తెల్లబోయాడు మాధవ్.

అందుకేనా వసంత సానుభూతి కూడా చాలా పొడిగా ఉంది! తను పొరపాటు చేశాడా ?

ఏమో. ఇప్పుడాలోచిస్తూంటే ఒక చేదు నిజం బయటపడుతూంది. అరుణ మరణం నిజంగా తనలో కలిగించిన దుఃఖం కంటే — ఎక్కువ ప్రదర్శించాడేమో ఎందుకని ? వసంత సానుభూతి కోసమా ?

సిగ్గుపడ్డాడు మాధవ్.

ఆడపిల్లలా ఏడ్చిన తననిచూసి అప్పుడే ఏమనుకుందో వసంత ?

ఆలోచించలేక పోయాడు మాధవ్.

రావ్ అన్నాడు— "వసంత సెంటిమెంట్ల కలిశురాలు."

"ఊఁ ..." గొణిగాడు మాధవ్.

"నువ్వింకా వసంతను ప్రేమిస్తున్నావా?"

"సమాధానం నీకు తెలుసు. అరుణ అంత బాధపడి చేతులారా మృత్యువుని కొనితెచ్చు కున్నది—నా ప్రేమ మూలంగానే."

"ఆ రెండవ ఉత్తరం ఎవరు వ్రాశారు?"

"మా మానుగారు."

"ఏమిటి వ్రాసారు ?"

"వసంత రాబోతూ౦దని."

"ఐతే వసంత రావడం విశ్చయమే అన్నమాట."

"ఊఁ."

"వసంత యిక్కడికి ఎందుకు వస్తూందో తెలుసా ?"

"ఆ విషయం రెండు ఉత్తరాలలోనూ లేదు."

"అది మనం ఊహించాలి."నవ్వాడు రావ్.

అతని ముఖంలోకి చూశాడు మాధవ్.

"వసంత విన్ను ప్రేమిస్తూందేమో అని నా అనుమానం."

"..."

"బహుశా విన్ను పెళ్లి చేసుకోవాలన్న ఉద్దేశం కూడా ఆమెకు కలిగిఉంటుంది."

"నేను నమ్మలేను."

"ఏం ?"

"ఆనాడు నేనెంత బ్రతిమాలినా అంగీక రించలేదు."

"కాని — నాటికీ నేటికీ చాలా తేడాఉంది. వసంత పెద్దదయింది. జీవితం అంటే అల్లరి కాదని తెలుసుకుని ఉంటుంది. మీ మాను గారి ఉద్దేశం కూడా మారింది కదా ! వారికి వసంతను నీకిచ్చి చెయ్యాలనే ఉన్నట్లుంది."

"వసంత అంగీకారం లేకుండా ఆయనేమీ చెయ్యరు. పెళ్లివిషయంలో వసంతదే అంత అధికారమూ."

"ఔను. అందుకే వసంతని నువ్వు యింప్రెస్ చెయ్యాలి. ఎలాగూ యిక్కడికి రాబోతూంది కనుక — గట్టి ప్రయత్నం చెయ్యాలి"

మాధవ్ తల ఊపాడు.

ప్రతిబింబాలు

"అప్పుడు నేను వసంతతో కొంచం మాట్లాడాను కదా? దానినిబట్టి ఆమె మనస్తత్వం కొంతవరకూ గ్రహించగలిగాను."

"చెప్పు."

"వసంతకి జీవితంపట్ల ఉండే దృక్పథం వేరు. సెంటిమెంట్స్ అంటే అసహ్యం."

"ఊఁ."

"మనం జాగ్రత్తగా ఆలోచించి ప్రణాళిక ప్రకారం అన్నీ జరిపించాలి."

"ఏమిటి?"

"వసంతకి చాలా అట్టహాసమైన ఆహ్వానం ఏర్పాటు చెయ్యాలి."

"సరే, ఎలా చేద్దామో చెప్పు."

"కాగితమూ కలమూ తీసుకురా."

"అవసరంలేదులే. చెప్పు. జాగ్రత్తగా జ్ఞాపకం పెట్టుకుంటాను."

"ఆల్‌రైట్, శ్రద్ధగా విను. ఒక గదికి— కనీసం ఒక గదికి—ఫ్రెష్‌గా డిస్టెంపర్ వేయించు."

"అలాగే ఏ కలర్ ?"

"శ్వేత నీలం."

"ఊఁ."

"రెండవది నీ సూట్లన్నీ అర్జంట్‌గా డ్రై క్లీనింగ్‌కిచ్చెయ్."

"అలాగే."

"హెయిర్‌స్టయిలు అప్‌టుడేట్ చెయ్యి."

"ఓకె."

"ముఖం మీంచి ట్రాజిక్ ఫీలింగ్స్ చెరిపి పారెయ్—"

"ఊఁ"

"ఆ ఫొటో...మరెక్కడికైనా మార్చు"

"అరుణ ఉండేటప్పుడు యిది బెడ్‌రూమ్. ఇప్పుడు..."

"ఫరవాలేదు ఆ ఫొటోని మూల గదికి మార్చు. అంతమాత్రాన అరుణకి అన్యాయం చేస్తున్నట్లు ఫీలవక్కర్లేదు."

"ఊఁ"

"ఫ్రిజ్‌లో సాఫ్ట్ డ్రింక్స్ ఉంచు. ముఖ్యంగా జిన్."

"ఆఁ."

"రేపే నాలుగు మంచి ఫొటోలు తీయించి ఒకటి డ్రాయింగ్ రూములోనూ, ఒకటి బెడ్ రూములోనూ వసంత రూములోనూ—మంచి ఫ్రేములతో హాంగ్ చేయించు. ఫ్రేములు డీసెంట్‌గా ఉండాలి సుమా."

"తప్పకుండా."

"బుక్‌రాక్‌లోంచి ఫిలాసఫీ పుస్తకాలూ చవుక బారువీ తీసేసి—మంచి పుస్తకాలు— అందమైన జాకెట్ ఉండేవి పెట్టు. లైట్ లిటరేచర్ తెలిసిందా ?"

"ఓ !"

"నాలుగు కొత్త రికార్డులు కొను. ప్లేయర్ ఆర్డర్‌లో ఉందా ?"

"ఊఁ"

"కారు కండిషన్‌లోనే ఉంది కదూ ? జాగ్రత్త సుమా...బ్యాటరీ చెక్ చేయించు."

"ఊఁ"

"మిర్రర్స్ పాలిష్ కొట్టించు."

"అలాగే."

"ఇప్పటి కివి చాలు. మిగిలినవి తరవాత చెబుతాలే."

నాలుగో రౌండ్ పూర్తి చేశారిద్దరూ.

(ఇంకా వుంది)

(గత సంచిక తరువాయి)

4

వసంత వచ్చేరోజు. మాధవ్ ట్రిమ్‌గా తయారయ్యాడు. రావ్ అతనికూడా వున్నాడు. ఇద్దరూ వాల్తేరు స్టేషన్ చేరుకున్నారు.

''ఫస్ట్ ఇంప్రెషన్ మంచిది క్రియేట్ చెయ్యాలి. బివేర్...''

''ఊఁ.''

ట్రెయినువచ్చి ప్లాట్‌ఫారంమీద ఆగింది.

మాధవ్ ఫస్ట్‌క్లాస్ కంపార్ట్‌మెంట్ వైపు వడివడిగా నడిచాడు.

డోర్‌దగ్గర నిలుచుంది వసంత.

ఆమెను చూస్తూనే విష్‌చేసి — మందహాసం చిందించాడు

ఆమె కూడా చిరునవ్వు నవ్వుతూ రైలు దిగింది.

పోర్టరు ఆమె సామానులు తీసుకున్నాడు.

''ప్రయాణం సుఖంగా జరిగిందా వసంతా ?''

''ఓ! రిజర్వేషను సులభంగానేదొరికింది.''

మాధవ్ కారుడోరు తెరచి పట్టుకున్నాడు.

''ప్లీజ్ గెటిన్.''

''థాంక్యూ.''

''హలో మాధవ్...''

''హలో రావ్!... వస్తావా?''

''నో... థాంక్స్. స్టేషన్‌లో కొంచం పనుంది... హలో వసంతా! నేను జ్ఞాపకం ఉన్నానా ?''

''బలేవారే! మిమ్మల్నెలా మరచిపోగలను?''

''థాంక్యూ. తరవాత కలుస్తాను.వదండి.''

కారు కదిలింది.

''మీ అమ్మగారూ నాన్నగారూ కులాసా?'' అడిగేశాక సందేహం వచ్చింది మాధవ్‌కి—తను అటువంటి ప్రశ్నవేసి ఉండకూడదేమో అని.

''ఓ!—''

''నీ విజిట్‌కి చాలా థాంక్స్ వసంతా. నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది నువ్వు యిలాగ రావడం.''

''నాకూ నిన్నుచూడాలనిపించింది మాధవ్. అదీకాక యూనివర్శిటీలో కొంచం పనికూడా ఉంది.''

''కంగ్రాట్యులేషన్స్ వసంతా ! నీకుఫస్ట్ క్లాసు వచ్చిందిగా ? పార్టీ యివ్వాలి.''

''ష్యూర్.''

మెత్తగా జారుతూంది కారు.

''ఏం పార్టీ యిస్తావో?''

''నీకు కావలసింది...''

''ఎమ్మే ఐపోయిందికదా, యింకా నీకు యూనివర్శిటీతో పనేమిటి ?''

సమాధానం చెప్పలేదు వసంత.

కారు ఆగింది.

ఇద్దరూ ఇంట్లోకి నడిచారు.

''బావా ! ఇది నీ యిల్లేనా ?''

కాంప్లిమెంట్‌గా తీసుకుంటూ చిరునవ్వు నవ్వాడు మాధవ్.

''ముందొక కప్పు కాఫీ తీసుకుని—స్నానం చేసిరా. అలసట తగ్గుతుంది. ఎంతయినా రైలు ప్రయాణం.''

ఇద్దరూ నెస్కఫీ సేవించారు.

వసంత బాత్ రూమ్‌లో అడుగుపెట్టింది.

మాధవ్ రికార్డ్ ప్లేయర్ ఆన్ చేశాడు.

ఇంగ్లీష్ సింఫనీ.

రాగతరంగాలు సున్నితంగా వ్యాపించసాగాయి.

ఇంపోర్టెడ్ షాంపూ; మూడురకాలసోపులు., బేదింగ్ లోషన్స్. హాట్ అండ్ కోల్డ్ వాటర్ పైపులు...వెచ్చని టర్కీ టవల్స్...స్పాంజి... వసంత స్నానం ముగించి వచ్చేసరికి అరగంట దాటింది. టబ్‌లోంచి లేవాలనే అనిపించలేదామెకి. ప్రయాణం అనంతరం అంత చక్కటి తలంటు ఆమెకి చాలాహాయినిచ్చింది.

''థాంక్యూ మాధవ్ థాంక్యూ. నాకోసం చాలా శ్రమ తీసుకున్నావు—''

''నీకోసం అయితే ఏదీ శ్రమ అనిపించదు వసంతా. సంతోషంగా ఉంటుంది.''

టాయ్‌లెట్ టేబుల్‌ముందు కూర్చుని చివరి మెరుగులు దిద్దుకుంటూందామె. ఈవెనింగ్ యిన్ పారిస్ చక్కని పరిమళం వ్యాపింపజేస్తూంది.

''ఈమధ్య యిక్కడొక చక్కని హోటల్ ప్రారంభించారు.''

''అప్సరా కదూ?'' వసంత చెవి రింగులు కొంచం కదిలాయి.

''ఊఁ భోజనం అక్కడ చేద్దాం. ఏం?''

''కుక్ లేడూ ? రోజూ హోటల్లో నే భోజనం చేస్తున్నావా?''అడిగింది వసంత.

''తరచుగాఅంతే. ఎందుకంటే—ఒంటరిగా భోజనం చెయ్యడం నాకంత యిష్టంఉండదు. ఇంట్లో కంపెనీ ఉండదు. హోటల్లో అయితే తెలిసిన వాళ్ళు లేకపోయినా పలుగురిలోనూ కూర్చుని భోంచేశామన్న తృప్తి ఉంటుంది.''

''ఇవాళ—నేనున్నానుగా ?''

''సాయంత్రం కుక్‌కి చెప్తాములే. నువ్వు రెడీయేనా ? భోజనం చేసివద్దాం—నీకు ఆకలి అవుతూంటే.''

"పద"

సాయంత్రం గార్డెన్‌లో కుర్చీలు వేయించుకుని కూర్చున్నారు మాధవ్, వసంత రావ్ వచ్చాడు. ముగ్గురూ టీ తీసుకున్నారు.

"మాధవ్ చాలా కష్టాల్లో చిక్కుకున్నాడు వసంతా!—"

మాధవ్ ప్రశ్నార్ధకంగా రావ్ ముఖం వంక చూడబోయి మానేశాడు.

వసంత అడిగింది. "మాధవ్‌కి కష్టాలా? ఏమిటి? ఈ మధ్యనే ప్రమోషన్ వచ్చింది. నాలుగంకెలు దాటిన జీతం. చక్కని క్వార్టర్స్. కంపెనీ చాలా ప్రాస్పెక్టివ్‌గా ఉంది."

"ఆ కష్టాలు కావులెండి—"

"మరి?" కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూసింది వసంత.

"మాధవ్ వయస్సు ముప్ఫయ్యేళ్ళు. దురదృష్టవశాత్తూ ఒంటరిగా మిగిలిపోయాడు. అతనికి జంటను అంటిద్దామని పెద్దలంతా ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. మాధవ్‌ని వత్తిడి చేస్తున్నారు."

"యు మీన్ మారేజ్?"

"సరిగ్గా అంతే."

"పెళ్లి చేసుకోవచ్చుగా?"

"అక్కడే వచ్చిందంత చిక్కొచ్చాను. మాధవ్ ఎప్పుడో, ఎవరినో, ప్రేమించాడుట. అప్పుడు పరిస్థితులు విషమించి ఆ అమ్మాయిని పెళ్లిచేసుకోలేక పోయాడట..."

"రావ్!—" కోపంగా చూశాడు మాధవ్.

"నేను నీ మిత్రుణ్ణి మాధవ్. నీ మంచి చెడ్డలు నాకు కావాలి. వసంతలాటి తెలివైన వారిసలహా తీసుకుని నీజీవితాన్ని సరిదిద్దవలసిన బాధ్యత స్నేహితుడిగా నా మీద ఉంది. నీ జీవితం మంచిదారిన పడితే అంతకంటే నాకు సంతోషం యింకేముంటుంది?"

"ఇప్పుడు నేను చెడ్డదారి పట్టలేదు—"

"అంత మాత్రాన యికముందు పట్టవని భరోసా ఏమీ లేదుగా? చూడండి వసంతా! ఇదే వాడి ధోరణి. ఎవరినో ప్రేమించానని చెప్పాడు. వివరాలడిగితే చెప్పలేదు. ఆమెనితప్ప మరెవరినీ చేసుకోడట. అడ్రసియ్యి—వెళ్లి ఆమె కాళ్లమీదపడి అయినా ఒప్పిస్తానన్నాను. ఊహూఁ. ఆమెగురించి చెప్పడు. ప్లీజ్, వసంతా!

"యీ విషయంలో నాకు మీ సంపూర్ణ సహకారం లభిస్తుందని ఆశించడంలో తప్పేమీ లేదుకదా? మాధవ్ నాకు మిత్రుడు. మీకు బంధువు."

వసంత అంగీకారసూచకంగా అన్నట్లు చిరునవ్వు నవ్వింది.

"దయచేసి— మీరు ఆ అమ్మాయి అడ్రస్ తెలుసుకోండి. మిగిలిన విషయాలు తరువాత ఆలోచించవచ్చు. ఏం?"

"ఊఁ." అంది వసంత.

"క్షమిస్తే— నేను వెళ్తాను. అర్జంట్ పని ఒకటుంది"

"వెళ్లండి."

రావ్ వెళ్లిపోయాడు వాళ్లిద్దరివద్దా శలవు తీసుకుని.

మళ్లీ వాళ్లిద్దరూ మిగిలిపోయారు.

"లీలాలో మంచి యింగ్లీషు పిక్చరు నడుస్తోంది. వెళ్దామా వసంతా?"

"ఏమిటి పిక్చరు?"

"టైటిలు జ్ఞాపకంలేదు."

"పద—"

రొమాంటిక్ పిక్చరది. గంటన్నరలో ప్రేయసీ ప్రియులు ఒకరికొకరైపోయి సినిమా ముగిసింది. తోవలో భోజనం కానిచ్చి యిల్లు చేరుకున్నారు వసంత, మాధవ్. వెన్నెల్లో కుర్చీలు వేసుకొని కొంతసేపు కబుర్లు చెప్పుకుని—అనంతరం గుడ్‌నైట్ పాడుకుని యిద్దరూ గదుల్లోకి వెళ్లిపోయారు.

6

రెండు రోజులు గడిచాయి.

వసంత సూట్‌కేస్ సర్దుకుంటూంటే

"నీ జ్ఞాపకంగా ఈ ఉంగరాన్ని నా హృదయంలో దాచుకొంటాను రవీ!"

"మింగకు సుమీ! ?"

బాధగా అడిగాడు మాధవ్.

"వెళ్లిపోతావా వసంతా యింత త్వరగా?"

"త్వరగానా! నేనువచ్చి మూడు రోజులైంది తెలుసా?"

"ఏమో! నాకు మూడు నిముషాలలా అనిపిస్తోంది. బహుశా నీ సన్నిధి తాలూకు ప్రభావం అనుకుంటాను. ఎంత తీయగా గడిచింది కాలం!"

"థాంక్యూ." అందంగా నవ్వింది వసంత. "చక్కని ఆతిథ్యం యిచ్చావు. చాలా కృతజ్ఞతలు మాధవ్."

అరగంటలో కారు బయలుదేరింది.

తోవలో రావ్ ఎదురయ్యాడు.

మాధవ్ కారు ఆపాడు. రావ్ కారులోకి వచ్చాడు.

"ఏమిటి? అప్పుడే వెళ్లిపోతున్నారా వసంతా?"

"నేను వచ్చినపని ఐపోయింది రావ్ జీ."

"మీరింత త్వరగా వెళ్లిపోతారనుకోలేదు."

"బలేవారే! ఇంకా ఎంతకాలం ఉండమంటారు? ఇప్పటికే బావకి చాలా శ్రమ యిచ్చాను. అవతల డాడీ నాకోసం ఆత్రతగా చూస్తూంటారు."

"పోనీండి...మళ్లీ వస్తారా?"

"దేనికి?"

"మాధవ్ విషయంలో... నాకు చేసిన ప్రామిస్ మరచి పోయారా?"

"మరచిపోలేదు" స్నిగ్ధంగా నవ్వింది వసంత.

"మాధవ్‌ని చూడండి. మీరు వెళ్ళిపోతూంటే ఎంత డల్ ఐపోయాడో!"

"ఫరవాలేదు. మీవంటి మంచి మిత్రుడు రెండు కబుర్లు చెప్పేసరికి మళ్లీ మామూలు మనిషి ఐపోతాడు. నాకా నమ్మకం ఉంది."

"థాంక్యూ."

ముగ్గురూ వాల్తేరు స్టేషన్ చేరుకున్నారు.

ఆ స్టేషనులో ఆర్ట్ పీసెస్ అమ్మే స్టాలొకటుంది. మంచి గంధపు చెక్కతోనూ, దంతంతోనూ తయారు చేసిన చక్కని బొమ్మలు అమ్ముతూంటారక్కడ మాధవ్ ఖరీదయిన బొమ్మతీసుకుని ప్యాక్ చేయించి వసంత కందించాడు.

"దేనికి మాధవ్?"

"మనం అందంగా గడిపిన యీ రోజుల జ్ఞాపక చిహ్నంగా..."

"సరే" బ్యాగ్‌లో పెట్టింది వసంత.

రైలువచ్చి ఆగింది

కంపార్టుమెంటులో కిటికీ ప్రక్కగా సీటు దొరికింది వసంతకి.

"ఉత్తరాలు వ్రాస్తూ ఉంటావు కదూ?"

"అలాగే."

రైలు కదిలింది.

మిత్రులిద్దరూ చేరుమాళ్ళు ఊపుతూ వసంతకి వీడ్కోలు చెప్పారు.

దృష్టి కానంత దూరం వెళ్ళిపోయింది రైలు.

రావ్, మాధవ్ స్టేషను బయటకువచ్చారు.

"ఇప్పుడు చెప్పు. మీమధ్య ఏంజరిగింది?" అడిగాడు రావ్.

"...ఏం చెప్పమంటావు ?"

"స్వీట్‌నథింగ్స్ ఎక్స్ఛేంజ్ చేసుకో లేదూ ?"

"కొంచం. అంతే"

"అరుణ గురించి గుర్తు చెయ్యలేదూ వసంత ?"

"చేసింది. అప్పుడు- ముందే ఆలోచించు కున్న డైలాగ్ అప్పజెప్పేశాను."

ప్రతిబింబాలు

"ప్లీజ్ రిపీట్—"

"చే జారిన అదృష్టంగురించి విచారిస్తూ వర్తమానాన్ని వృధాచేసుకోడం అవివేకం. జీవితం ప్రయాణం లాటిది. కాలంతో పరు గెత్తాలి తప్ప వెనకపడి పోకూడదు. ముందు వెనుకల తేడాతో—పుట్టిన ప్రతి మనిషీ పోవల సిందే. ప్రయాణం ముగిసిన వాళ్ళకోసం ఏట్టే విచారించనవసరం లేదు..."

"వెరీగుడ్. దీన్నిబట్టి వసంతకి అర్ధమై పోతుంది—నీ హృదయం నిర్మలంగావే ఉందనీ, అరుణ జ్ఞాపకాల నీడలు మిగిలి పోలేదనీ. మనకి కావలసిందిదే. ఇక వసంత నిన్ను అంగీకరించవచ్చు"

"నిజంగా ?" ఆశగా ఆరాటంగా చూశాడు మాధవ్.

"నిజంగానే. వసంత సైకాలజీ నేనర్థం చేసుకోగలిగాను. అందుచేత ఇప్పుడు నిన్ను చూసిన వసంత తప్పకుండా నీపట్ల ఆకర్షించబడుతుంది."

"ఆ విషయం ఆమె ఒక్కసారీ సూచించ లేదు—"

వసంత స్త్రీ. స్త్రీ హృదయం అతి నిగూఢం సముద్రంలో రత్నాలకోసం ఎంత ప్రయత్నిస్తే లభిస్తాయి? స్త్రీహృదయమూ అంతే."

"ఐతే వసంత శుభవార్తతో ఉత్తరం వ్రాస్తుందన్నమాట !"

"అంతే. తన అంగీకారాన్ని నోటిమాటతో చెప్పడానికి సిగ్గుపడింది. అందుకే ఉత్తరం వ్రాస్తానంది. అర్థంకాలేదూ ?"

"నువ్వింత విపులంగా చెప్తే అర్ధంకాక పోవడమేమిటి ? వసంత నన్ను అంగీకరిస్తే అంతకంటె యింకేం కావాలి జీవితానికి ?"

"అప్పుడు నన్ను మరచిపోతావనుకుంటాను—" నవ్వాడు రావ్.

"దీనికంతటికీ కారణభూతుడివైన నిన్ను మరచిపోడం నాతరమా ?"

7

వసంత వెళ్లిన వారం రోజులకి...

ఒకానొక సాయంకాలం...

మాధవ్‌కి బరువైన కవరు వచ్చింది.

అడ్రస్ చూడగానే ఆ ఉత్తరం ఎక్కడి నుంచో పోల్చేశాడు మాధవ్.

మరుక్షణం రావ్‌కి డయల్ చేశాడు.

"హలో రావ్... నేను మాధవ్‌ని... వసంతనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది... ఊహుం. ఇంకా చదవలేదు. ఎందుకో భయంగానూ కంగారుగానూ ఉంది. అర్జంట్‌గా బయలు దేరి రా. నీకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాను. ఇమీడియట్‌గా బయలుదేరు."

మాధవ్‌కి బయం బయంగా ఉంది.

కవరు పట్టుకున్న చేతులు వణుకు తున్నాయి.

ఏం రాసిందో వసంత ?

కవరు బరువుగా ఉంది. ఎన్ని విశేషాలు వ్రాసిందో ?

తనతో గడిపిన మూడు రోజులలోనూ ఎప్పుడూ అసంతృప్తి ప్రకటించలేదు.

ముఖంలో ఎక్కడా విరాగు ప్రదర్శించ లేదు. ప్రసన్నంగానే ఉండేది. రావ్ వచ్చాడు.

అతను ధైర్యం చెప్పాక ఉత్తరం తెరిచాడు మాధవ్.

నీలికాగితం మీద అందంగా అక్షరాల బారులు.

"మాధవ్ !

భారతి
స్వర్ణోత్సవ సంచిక
జనవరి 1974
• విశ్వనాథ అరుణాచలం • ఆంగీరస • మరుపూరు కోదండరామిరెడ్డి • శ్రీపాద గోపాలకృష్ణమూర్తి • చక్రపాణి • నోరి నరసింహశాస్త్రి • సి. నారాయణరెడ్డి • పి. వి. పరబ్రహ్మశాస్త్రి • మాదిరాజు రంగారావు • తల్లా రాధాకృష్ణశర్మ • సరస్వతి రామకృష్ణయ్య • తిరుమల రామచంద్ర • డి. రామలింగం • పిలకా లక్ష్మీ నరసింహమూర్తి • తెన్నేటి విశ్వనాథం • ముద్దా విశ్వనాథం • వేదం వేంకటరాయశాస్త్రి • నిడుదవోలు వేంకటరావు • వసంతరావు వెంకటరావు • వేదం వేంకటేశ్వర శర్మ • బులుసు వేంకటేశ్వరులు • మల్లంపల్లి శరభయ్య • ముదిగొండ శివప్రసాద్ • పోణంగి శ్రీరామ అప్పారావు • పి. ఎస్. సుబ్రహ్మణ్యం—
వీరి పద్యాలు, వ్యాసాలు—
'శ్రీరా' త్రివర్ణ చిత్రం, ఇంకా కొన్ని ఇతర శీర్షికలు,
184 పేజీలు, త్రివర్ణ ముఖ చిత్రం
వెల రు. 2.50

ఇక్కడికి క్షేమంగా చేరాను.

అక్కడ—మంచి కంపెనీ యిచ్చినందుకు చాలా కృతజ్ఞతలు. సరే. అసలు విషయంలోకి వస్తాను. నే నిక్కడికి వచ్చింది యూనివర్సిటీ పనిమీద కానే కాదు. పెళ్ళిగురించి వచ్చాను. నిన్ను ఒక్కసారి అబ్జర్వ్ చేసి—నిర్ణయం తీసుకోవాలని. ఈ విషయంముందు చెప్పాలనిపించలేదు. అయినా—ముందు చెప్తే ఎలా ?

ఒకసారి అక్కయ్య మరణం గుర్తు చెయ్యక తప్పడంలేదు బావా. క్షమించు. అప్పుడు నాకు చిరాకెత్తించింది నీ దుఃఖం. మనిషి అంతగా సెంటిమెంట్స్ పెంచుకోకూడదు. మగవాళ్ళు ఏడిస్తే మహా అసహ్యంగా ఉంటుంది. అంటే ఆడవాళ్ళు అందంగా ఏడవగలరని కాదు సుమా! ఏడువనేది చాలా అసహ్యంగా ఉంటుంది ఎవరికయినా. అప్పటికి నా భావాలివే. అందుకే రావ్ అడిగినప్పుడు—నిన్ను సారీ—ఒట్టి సెంటిమెంటల్ ఫూల్ అనేశాను. వయసు అటువంటిది. తరువాత నేను ఎదిగాననే చెప్పాలి. ప్రపంచాన్ని అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించసాగాను. మనుషుల బలహీనతలని తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించసాగాను. అప్పుడు కనువిప్పు కలిగింది. నిన్ను సెంటిమెంటల్ ఫూలనడంలో నాదే తప్పు. అక్కయ్యని నువ్వెంతగానో ప్రేమించి వుంటావు. అందుకే అరుణ మరణం నీ కంత బాధ కలిగించింది. నీ కన్నీళ్ళని నే నపార్థం చేసుకుని—రావ్ముందు హేళన చేశాను. నా మాటలు రావ్ నీకు చెప్పే ఉంటాడు.

జరిగినదానికి క్షమాపణ చెప్పుకుందుకు—పెళ్ళి చేసుకోమని నిన్ను అర్థించేందుకూ—రెండింటినీ దృష్టిలో పెట్టుకుని నేనిక్కడికి వచ్చాను.

నేను ఊహించని పరిస్థితులు ఎదురయ్యా యిక్కడ.

ఆనందించాలో విచారించాలో అర్థం కాలేదు.

అక్కయ్య చనిపోయి మూడు నెలలు మాత్రమే ఐంది. ఆనాడు చిన్నపిల్లల కంటె దారుణంగా కన్నీరు పెట్టుకున్న నువ్వు—కొత్త మనిషివై పోయావు. ఎంత వెతికినా నీముఖంలోనూ కన్నులలోనూ ఆ నాటి దుఃఖపు ఛాయలు మిగలలేదు. చాలా హుషారుగా ఉన్నావు. అరుణని పూర్తిగా మరచిపోయినట్లే ఉన్నావు. నే నామె ప్రసక్తి తీసుకు వచ్చినా — ఏమీ ప్రాధాన్యత యివ్వలేదు. మూడేళ్ళు నీతో జీవితం పంచుకున్న మనిషిని—మూడు నెలలలో పూర్తిగా మరచి పోయావు. పూలరంగడిలా మళ్ళీ పెళ్ళికోసం ఎదురు చూస్తూ ఉన్నావు!

ఆశ్చర్యపోయాను.

మనుషులను—మన మనుషులనింత త్వరగా మరచిపోగలగడం ఎటువంటివారికి సాధ్యం ?

ఏ మాత్రం మానవత్వం ఉన్నా, మమత ఉన్నా—మనిషి — కట్టుకున్న భార్యనే మరచి పోగలడా మూడు నెలల వ్యవధిలో ? నీలో హృదయం లేదేమో అనిపించింది. అక్కడ నేనున్న మూడు రోజులూ నీ ప్రవర్తన నా అనుమానాన్ని పూర్తిగా నిజమని నిరూపించింది. నీతో మూడేళ్ళు జీవితం పంచుకున్న అరుణని. నీ భార్యను—మూడునెలలలో మరచిపోగలిగిన నీకు మనసూ మమతా ఉంటాయని నమ్మలేకపోయాను. ఆత్మవంచన చేసుకోలేకపోయాను.

జీవితం భ్రమేకావచ్చు. అందుకే జీవితానికి సెంటిమెంట్లవసరం. సెంటిమెంట్స్ లేని జీవితం చాలా నిస్సారంగా ఉంటుంది. 'నిన్న'ను మరచిపోయి—'రేపు'గురించి ఆలోచించకుండా 'నేడు'ని మాత్రమే సత్యమని భావించే మనిషితో జీవించలేనని నాకు తెలుసు.

నీ గురించి నాకు యిప్పుడు విచారమూ లేదు, జాలీలేదు.

నీ వంటి మనుషులు ఎలాఅయినా బతికెయ్యగలరు. హృదయంలేని మగవాడితో స్త్రీ సుఖపడలేదు. అందుకనే నేను నీకు శాశ్వతంగా దూరంకావాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఈ విషయంలో ఎవరి వత్తిడీ నన్ను మార్చలేదు. కనుక — యీ కథ యిక్కడికి ఆపేసి—కొత్త కథ ప్రారంభించు. అది నీకు కష్టంకాదులే.

దయచేసి — యీ ఉత్తరంతో జతచేసిన మరొక ఉత్తరం—రావ్ కివ్వు.

గుడ్బై ఫరెవర్ ...'' 'వసంత'.

ఉత్తరం చదివి రెండు చేతులతోనూ తల పట్టుకున్నాడు మాధవ్.

అతను ఉత్తరం చదవడం అవగానే రావ్ తన ఉత్తరాన్ని తీసుకున్నాడు.

దానిలో ముచ్చటగా మూడే మూడు పంక్తులున్నాయి.

''రావ్ !... మనసూ, మమతా, మానవత్వమూ లేని మనిషి మాధవ్. అటువంటివాడికి స్నేహంవంటి సెంటిమెంట్ కూడా ఉండదు. ఆమనిషికోసం-విలువైన మీ హృదయాన్ని వృథాగా ఖర్చు చెయ్యకండి. ఆర్ద్రత లేకుండానే బ్రతకగలడు మాధవ్. క్షమించండి. మీకు చేసిన ప్రామిస్ని విత్డ్రా చేసుకుంటున్నాను తప్పనిసరిగా.'' —'వసంత'

ఉత్తరం చదివిన రావ్ ముఖంలో కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు.

మెల్లగా అన్నాడతను మాధవ్ భుజంమీద చెయ్యివేసి. ''సారీ బ్రదర్. ఫండమెంటల్గా మనం ఒక పొరపాటు చేశాం. స్త్రీ సైకాలజీ అద్దంలాటిది. అద్దంలో ప్రతిబింబం ఎప్పుడూ తారుమారుగానే కన్పిస్తుంది. ఐనా గాలివాటం వంటి వసంత — మగవాడికి ఎప్పుడూ ఒక క్విజ్ మాత్రమే. ఆ తరహా అమ్మాయితో నువ్వు సుఖపడలేవు. నా మాట విని—మరో అమ్మాయిని అట్టే తెలివి తేటలు లేని అందమైన అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళి చేసుకో.''

మాధవ్ సమాధానం చెప్పలేదు.

ఈక్షణాలలో అతన్ని అమితంగా ఆశ్చర్యపరుస్తున్నది వసంత అందం కానే కాదు. ఆమె ఆంతర్యం.

[సమాప్తం